

μέγα μέρος ὄφείλεται εἰς τὸ προκληθὲν βασιλ. διάταγμα ὑπουργοῦντος τοῦ Μαυροκορδάτου, πρώτου δώσαντος τὴν μεῖζονα ὥθησιν, δι' οὐ ἡ γυμναστικὴ ἀποκατέστη μαθηματικοῖς.

Ο. κ. Λομβάρδος βαίνει ἐπὶ τὰ ἵχνη ἔκεινου· ἀλλ' ἐπιδὴ ὁ κ. Μαυροκορδάτος ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν, ἐλπίζομεν ὁ κ. Λομβάρδος; νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον, ἀπαξ διὰ παντὸς λαμβάνων γενναίαν ἀπόφασιν περὶ πλήρους καταρτισμοῦ τοῦ Δημοσίου Γυμναστηρίου καὶ σύγχρονον συγκρότησιν παραρτημάτων παρ' ἔκαστην Γυμναστικήν.

Ἐπὶ τούτοις συγχρίομεν τὸν κ. Φωκιανὸν ἐπὶ τῇ θέρμῃ, ἣν ἀνέπτυξεν ίδιας κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ τὸν προτρέπομεν νὰ συστηματοποιήσῃ κατὰ τὸ ἔπιον τὰς ἐνεργείας του, συνδέων τὸ ὄνομά του μετὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀνασυστάσεως τῆς γυμναστικῆς ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ τόπου.

Εἰς τὴν προσοχὴν τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ταχυδρομείου:

Φύλλα μας στελλόμενα εἰς Κύμην χάνονται.

Φύλλα μας συνδρομητῶν ἐν Λαρίσῃ ἡ χάνονται ἢ διδονται τὴν ἐπαύριον τῆς ἔκεισε ἀποστολῆς των.

Φάκελλοι ὄλοκληροι ἐκ 50 φύλλων ἔκαστος διὰ Λαρισαίων ἀπωλέσθησαν.

Ο. κ. Γεώργιος Σουρῆς ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν δύο τόμων ποιημάτων αὐτοῦ. Ο πρῶτος τόμος θὰ περιέχῃ ποιήματα δημοσιευθέντα μὲν ἡδη, ἀλλὰ τὰ ὅποια εὐχαρίστως θ' ἀναγνωσθῶσι καὶ πάλιν, ἀλλὰ διὰ τὴν παντοτεινὴν καλλονὴν των καὶ ἀλλὰ ὡς δημοσιευθέντα πρὸ τούτου καὶροῦ, ὡςτε εἰς δῆλους μας θὰ φανῶσι νέα. Ο δεύτερος τόμος θὰ πληρωθῇ νέων ποιημάτων ἄλλου κόσμου παρὰ τὸν συνήθη τῆς τρεχούσης πολιτικῆς, ἐξ οὐ συνθηκῶς ἐμπνέεται. Θὰ ἡνιαὶ λοιπὸν τὰ πλεῖστα ἀπροσδόκητα καὶ θὰ ἔδωμεν ὅλοι ἐν τῷ Β' τόμῳ νέον Σουρῆν, τὸν ὅποιον ἐφανταζόμεθα ἵσως, ἀλλὰ δὲν ἀπηλαύσαμεν ἔτι, διότι οἱ ὄροι τῆς κοινωνικῆς ὑπάρξεως δὲν τῷ ἐπέτρεψαν εἰσέτι νὰ φανῇ ἀκέραιος ἐν μεγάλῳ τινὶ ἔργῳ, ἐνδελεχοῦς ἐμπνεύσεως καὶ κατεργασίας. Ενῷ ἐκ τῶν μικρῶν δοκιμίων σκηνῶν, ὡς αἱ «Ἄλλ' Ἀντ' ἀλλῶν», ὁ

9=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ"=9

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΓΣΤΑΝΙ

("Ιδε ἀριθ. 299)

Σκευόπειρά.

Τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωίας οἱ φοιτηταὶ εἶχον συναθροισθῇ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πάλιν κραυγάζοντες δι' ὅλης τῆς ἡμέρας κάτω τὸ ὑπουργεῖον.

Τὰ πράγματα εἶχον ἐκτραχυνθῆ, ὁ λαὸς ἡτο διατεθειμένος εὐμενῶς ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν.

Τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Τάκερμαν ὅτι τὸ ἐλληνικὸν Πανεπιστήμιον εἶναι ἔστια πάσης κομματικῆς δικρίσεως, καὶ

«'Αποχαιρετισμὸς τοῦ Γιάννη», ἢ «'Ἐπιδημία», τὰ ὅποια καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ παρεστάθησαν ἐν μέσω ἀεννάων γελώτων καὶ φιδροῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν ἔξ οἶλων τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ὁ Σουρῆς μόνον ἡξιώθη εἰς τόσῳ ὑπὲρ αὐτοῦ εὔνοϊκὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συνήθη ψυχρότητα, μεθ' ἡς συνήθως τὰ πρωτότυπα γίνονται δεκτὰ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ἐφάνη ὅτι ἡδύνατο μέχρι μεγάλης κωμῳδίας νὰ ὑψωθῇ, ἐξαὶ τοῦ ἐδίδετο ἀνεστίς καὶ μόνον ἀνεστίς.

«'Αλλ' ἡ πολιτικὴ, ἡ μόνη ἡτις ἡδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἐναέριον Σουρῆν πραγματικὴν ὑπαρξίαν ἐπὶ τῆς κλασικῆς αὐτῆς γῆς, καθὸ συνδέσασκα αὐτὸν μετὰ τῶν ἐφημερίδων, ἐξ ἀνάγκης κατεκερμάτισε τὴν ἐμπνευσίν του εἰς μικρὰ καθημερινὰ ἔργα, τὰ δόποια φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς δημιουργικῆς εὐφύΐας καὶ τῆς ἴσχυρᾶς πρωτοτυπίας, καὶ ἀποπνέουσιν ὅλα τὸ ἀρωματικότερον καὶ ἀπαθοῦς σατυρικοῦ, ἀλλὰ φέρουσι συγχρόνως καὶ τὸν τύπον τῆς γεννήσεως των, συλλαμβανόμενα καὶ βλέποντα τὸ φῶς ἐν ὡρισμέναις ἡμέραις καὶ ὥραις, αὐτὰ τὰ τυχοδικιακὰ πλάσματα ποιητικῆς φαντασίας.

«'Η ἔκδοσις τῶν ποιημάτων του σκοπὸν ἔχει νὰ προκινήσῃ τὸν Σουρῆν μὲ ὅλιγην ἡσυχίαν, ἐπὶ δεκαετίαν ἡδη ἀγωνίζομενον ἐν τῇ καθ' ἡμέραν πολιτικῇ, θερμότερον, ἀγνότερον καὶ ἀποτελεσματικότερον μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνεξαρτήτων δημοποιογράφων — διότι εἶναι δημοτικώτερος ὅλων μας — καὶ ἐκ τοῦ ἀγώνος αὐτοῦ μὴ προσπορίσαντα διὰ τὴν ὄλικήν του ὑπαρξίαν — διότι οὔτε ἐπὶ βελούδου ἐγεννήθη, οὔτε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἡθέλησε νὰ καθυποτάξῃ ὑπὸ τοὺς κανονισμοὺς βιοτεχνικοῦ τινος ἐπιχειρήματος — οὔτε τὰ κατὰ μήνα εἰσοδήματα τῶν ἐφημεριδοπωλῶν παιδῶν.

«'Η κοινωνία ὅλη τὸν ἀγαπᾷ, τὸν λατρεύει σχεδὸν, ὅλαις αἱ τάξεις τέρπονται μὲ τὴν χάριν τοῦ πνεύματος, τῆς φράσεως καὶ τοῦ στίχου του, μὲ τὴν εὐθυμίαν τῆς πρωτοτύπου ἀπόφεως, μεθ' ἡς βλέπει αὐτὸς τὰ πράγματα, μὲ τὴν ὄρθοφροσύνην, ἡτις ἀντανακλᾷ ἐν τοῖς γραφομένοις του, ἔχουσα ἵσως τὴν πηγήν της ἀπὸ τῆς πρὸς μητρὸς χιακῆς καταγωγῆς του, μὲ τὴν δύναμιν, ἣν ἐνίστε περιβάλλεται, καὶ μὲ τὸν βαθὺν, ὑπὸ τῶν ἡλιθίων, μόνον μὴ ἐννοούμενον, πόλεμον, ὃν ἐν ἔκαστη στροφῇ του διεξάγει κατὰ τῶν ἡθικοπολιτικῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῆς διανο-

ὅτι ἔκειθεν δίδεται τὸ σύνθημα πάσης πολιτικῆς διαταρρίξεως, ἡλήθευε τότε ἐν ὅλῃ τῆς λέξεως τῇ σημασίᾳ.

Οἱ τότε φοιτηταὶ δὲν ἡσαν παίδαιρα μόλις χνοικοῦντα, ἡσαν μυστακίαι ἀνδρες μεστοὶ παντὸς εὐγενοῦς φρονήματος.

Τὸ Πανεπιστήμιον ἡτο πράγματι ἀσυλον ὡς ἱερὸν βῆμα τῆς Ἐπικλησίας.

Οἱ ἀνδρες τοῦ Ὁθωνίου Πανεπιστημίου δὲν ἐπηρκοῦντο μόνον εἰς γελοίας ζητωκραυγὰς καὶ ἔτι γελοιωδεστέρας φωνασκίας, ἐλογγιζόντο, ἀλλὰ δὲν διελύοντα διὰ καταβρέγματος πυροσβεστικῆς ἀντλίας. Ἐγίνωσκον νὰ σύρουν τὸν λαὸν κατάποιν αὐτῶν, νὰ ἡγούνται εἰς τὴν διαδοσίν πάσης εὐγενοῦς ἰδέας, νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, νὰ συγκλονῶσι καὶ καταρρίπτωσι κυβερνήσεις καὶ νὰ ἐπιβάλωσι τὰς ἀπαιτήσεις των εἰς τὴν βασιλείαν.

Εἰς τὴν λόγχην τοῦ στρατοῦ ἀντέτασσον λίθους καὶ δὲν ὑπεχώρουν.

«'Ητο ἡ τότε νεότης τοῦ Πανεπιστημίου ὅσον γενναιόφρων τοσοῦτον καὶ ἀνδρεία.

«'Ητο πράγματι τὸ Πανεπιστήμιον τότε φλογερὸ καὶ μινινι καὶ οὐχὶ ἔστια τέφρας καὶ ἡμιμαθείας.

τικής καταπτώσεως, ύψούμενος ἐν τούτῳ εἰς ἀληθῆ κλασικὸν σατυρικόν.

Ἄλλαξ ἡ κοινωνίας ἔξι ἀνάγκης διὰ τὸ περιωρισμένον τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ κρατεῖ τὸν τύπον ἀκομὰ εἰς σπάργανα καὶ δὲν τὸν ἀλίνει νὰ ἀνταμείψῃ κατὰ τὴν ἀξίαν του τοὺς σπανιωτέρους; αὐτοῦ ἔργατας. Εἰς ἦν κατάστασιν διατελεῖ ὁ τύπος, ὁ Σουρῆς ὡς δημοσιογράφος δὲν ἀμείβεται οὔτε διὰ τὸ ἔχατοστὸν τῆς ἀξίας τῶν ἔργων του, διὰ νὰ ὅμιλησωμεν ἐμπορικῶς περὶ ποιημάτων. Διότι εἶναι ἔξι ἑκαίνων, οἵτινες δὲν ἀναφράνονται οὔτε πολλοὶ εἰς δεδομένην τινὰ περιόδον, ἀλλ' οὔτε δύο· ἀν τὸ σπάνιον λοιπῶν ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἀξίας, ἢ ἀξία ἢ ἀντιπροσωπεύει τὸ ποιητικὸν τάλαντον τοῦ Σουρῆ δὲν δύναται νὰ ἔξαργυρωθῇ διὰ τῶν διωβόλων τῆς ἀγορᾶς τοῦ φύλου ἐν φράσει, φύλλου ἀντιπροσωπεύοντος τόσας ἀνάγκας.

"Ο, τι δὲν ἐγένετο λοιπὸν ἔως τώρα, εἶναι δίκαιον νὰ γίνη διὰ τὸ μέλλον. Θὰ ἡτο ποὺ βάρβαρος ἢ ἔγκαταλειψίς ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας μιᾶς ποιητικῆς ὑπόρεξεως, ἥτις ἐπὶ δεκαετίαν δωρεὰν σκορπίζει τὰ ἀνθητής, τόσω ἀναψυκτικοῦ καὶ ψυχαγωγικοῦ ἀρώματος.

Διὰ τοῦτο οἱ συναδέλφοι τοῦ κ. Σουρῆ ἀπεφασίσαμεν μετ' ἰδιαίτερος φίλτρου νὰ ἐπιστατήσωμεν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἀγγελιῶν καὶ νὰ γίνη ἔγγραφή ὅσω τὸ δύνατὸν πλειόνων συνδρομητῶν. Δὲν θὰ κοπάσωμεν δὲ πιστεύομεν ποὺ πρὸς ἐπίδειξιν τοιούτων σκηνῶν. Διότι δὲν πρόκειται νὰ δημιουργήσωμεν συμπαθείας, ἀλλὰ νὰ κινήσωμεν κεκτημένας τοιαύτας. Καὶ εἰς τὴν σφαῖραν τῆς νεολαΐας, καὶ εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν πλανήτην τῶν κυριῶν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν γαλαξίαν τῶν πρακτικωτέρων γερόντων καὶ εἰς τὰ σύννεφα τῶν παπαδῶν ὁ Σουρῆς ἀγαπᾶται. Εἰς ὅλους δὲ αὐτοὺς τοὺς κόσμους ἢ ἐμφάνισις τῆς ἀγγελίας θὰ ὑποληφθῇ ὡς ἀνατολὴ ποθεινῆς εὐκαιρίας ὅπως ἔκδηλώσωσι πρακτικώτερον τὴν πρὸς τὸν ποιητὴν ἀγάπην τῶν.

Ἡ δημοσίευσις τῆς ἀγγελίας δὲν ἔχει κύριον σκοπὸν τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἔγγραφὴν συνδρομητῶν, διότι τὰ ἔργα τοῦ Σουρῆ ἀμαρτιαίας δημοσίευμένα καὶ ἀρπάζονται. "Ἀλλ' ἔχεις ἔδει τὸν σκοπὸν τοῦ προπληρωμής τοῦ

"Ο ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου πολιτικὸς σάλος εἶχε μεταδοθῆ καὶ εἰς τὰ κατώτατα κοινωνικὰ στρώματα.

"Ο λαός ἔβοι:

— "Αν τολμήσουν νὰ βάλουν χέρι κατὰ τῶν φοιτητῶν, ὁ βασιλεὺς θὰ πάγι ἀπὸ καὶ ποῦρθε.

"Ο διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, καθ'ού πλέον κατεβόων πάντες, ἡναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ.

"Ἄλλα τὴν παραίτησίν του οἱ φοιτηταὶ δὲν ἔθεωροσαν ἐπαρκῆ ικανοποίησιν, ἀπήτουν καὶ τὴν πτῶσιν τοῦ ὑπουργείου.

Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν μετετράπησαν.

"Ηθελον τὸν καθορισμὸν τοῦ διαδόχου, τὴν σύστασιν τῆς ἔθνοφυλακῆς καὶ τὴν πραγματικὴν τοῦ Συντάγματος λειτουργίαν.

Τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα εἶχε μεταφερθῆ εἰς τὸν στρατὸν, αἱ δὲ γυναῖκες ωμίλουν μετὰ πρωτοφρανῦς θράσους κατὰ τῆς βασιλείας καὶ ἐνέσπειρον τὴν τόλμην καὶ εἰς αὐτὰ τὰ νήπια.

Ο βασιλεὺς περιεφρονεῖτο ἐπιδεικτικῶς.

Εἰς τὰς ὁδοὺς; ὁ λαός τῷ ἔστρεφε τὰ γώτα, οἱ δὲ ἔκ-

ἀπετέμου, ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐκδοσις τῶν δύο τόμων ἐκτυπωθησομένων φιλοκάλως.

Τὰ γραφεῖα τοῦ ἐῶντος, τῆς Ἐφημερέδος, τῶν Νέων, τῶν Ἑλληνικῶν, τῶν Μάχανεσκι, δέχονται ἔγγραφάς προπληρονότων καὶ μὴ προπληρονότων συνδρομητῶν.

"Ἄς ίδωμεν πόση εἶναι ἡ μαγνητικὴ δύναμις τῶν φύλων αὐτῶν καὶ τι ἀξίαν ἔχουσι ὅλα τὰ πλατωνικὰ φιλοφρονήματα τῶν ὄποιων ἔτη διάλκηρα εἶναι ἀντικείμενον ὁ συγγραφεὺς τῶν ἀγγελλομένων ποιημάτων.

Σοβαρωτάτας σκέψεις περὶ τῶν αἰγυπτιακῶν πραγμάτων ἔγραψεν ἡ χθεσινή «Νέα Ἐφημερίς». Συνιστῶμεν αὐτὰς κυρίως εἰς τὴν μελέτην τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ.

"Η πτωχὴ ἢ Γαβριέλλα! Ἡτο καλλιτέχνις, ἡτο ἀστός, ἡτο μαυροπότε, ἡτο καλοκαμωμένη, ἡτο ἔξυπνος, ἡτο φαῖδρα, ἐσιμόλογος, κανονικωτάτη, σεμνὴ τὴν μορφὴν καὶ τοὺς λόγους καὶ τὸ ἥθος. Εἶχε καὶ τὸν ἔραστὴν της, τὸν Φ. ἐκ Πειραιῶς, ἀλλάσσοντα τὰς ἔρωμένας του μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα, μεθ' ἡς κάμνει τὰ ταξείδια της ἢ Ἐταιρία, ἡς εἶναι Πράκτωρ. Ἐζήτησε ν' ἀλλάξῃ καὶ αὐτὴν. 'Αλλ' ἡ Γαβριέλλα εἶχε πάρει ἵτα σωστὰ τὰ ἔλαφρά αὐτὰ κ' ἐνίστε ἐγκληματικὰ ἔρωτίδια τῶν ἡμετέρων δανδήδων. Λέγεται ὅτι ὁ Φ. τῆς ἐφέρην ἴπποτικὰ, σουν ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως. 'Αλλ' ἡ Γαβριέλλα δὲν ἔννοοῦσεν ἴπποτισμὸν χρημάτων, ἀλλὰ ἴπποτισμὸν καρδίας. Καὶ προχθὲς λοιπὸν μεταβάνει εἰς τὴν οἰκίαν του, τού ἀφίνει ἐπιστολὴν, ἐκκενόνει δις πιστόλιον εἰς τὸ στόμα της καὶ πίπτει ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ ἔραστου της, τοῦ δωματίου τοῦ ὄποιου ἢ ἀτμοσφαίρα τίς οὐδὲ ποικαὶσθήματα ἀντὶ ὁζυγόνου ἔκρυπτεν. "Αφίσε καὶ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν της καὶ ἀλλην πρὸς τὴν ἀδελφήν της. 'Η καῦμένη ἡ Γαβριέλλα ἡτο τόπου καλὴ, τόσον γελαστὴ, τόσον εῦμορφη καὶ . . . τόσον γενναία. 'Αδιάφορον θὰ εἴπωσιν οἱ φίλοι τοῦ Φ. ἡτο.... ἀς μὴ εἰπομεν τι θὰ εἴπωσιν ἡ σχολὴ τῶν διεφθαρμένων ἥτις θὰ εἶχε δικαιώματος ἐπὶ τῆς ἀνδρικῆς φύσεως, ἀν εἶχε ἤχη

τὸς τῶν καφεψείων καθήμενοι οὔτε ἀπεκαλύπτοντο, οὔτε ἡγείροντο κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως διάβασιν.

Τὸ: «Θὰ τὸν διώξωμε τὸν κουφὸ», εἶχε καταντήσει φράσις τῆς μόδας.

Ἡ Μαριγούλα ἡτο ἥδη κατενθουσιασμένη.

Ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς ἐν οἰκῷ συζητήσεις καὶ παρώτρυνεν αὐτοὺς νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ βγάλῃ λόγο.

Πάντες οἱ γνώριμοι τῆς παρεκλήθημεν νὰ ὁδηγήσωμεν τὰς οἰκογενείας μας εἰς τὸν οἰκὸν αὐτῆς ἐν ὠρισμένη ἡμέρᾳ δύπας τὴν ἀκούσωσιν.

Τῷ ὄντι, κατὰ τὴν καθορισθεῖσαν ἡμέραν, ἡ αἴθουσα τοῦ οἰκοῦ τῆς Μαριγούλας ἡτο πληρης παρθένων καὶ φοιτητῶν.

Οἱ ὄφθαλμοι τῆς ἐξήστραπτον καὶ ἡ μορφὴ της εἶχε λάβει ἐντελῶς ἀρρενωπὴν φυσιογνωμίαν.

Ἐφόρει τὸ σκέτο φουστάνι της καὶ τὸν ἀπλοῦν σάκκον.

Ἐφερε κόκκινη κορδέλλα 'ς τὸ λαιμὸν καὶ κόκκινος φιόγκος περιεκόσμει τὸν τῆς κόμης της κρόβιλον.

Εἶχε καὶ ἔνα γαρούφαλο εἰς τὴν μεσαίαν τοῦ σάκκου της κομβιοδόχην.

της καρδίας τῆς Γαβριέλλας. Αύτη ἀπήλλαξε τώρα τὸν Φ. ἀπὸ τὸ βάρος τῆς καὶ δύναται αὐτὸς πάλιν ἐλεύθερα νὰ ἔξακολουθήσῃ τὴν δουλειά του.

Τί λογικὴ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος»: «Ἐπειδὴ ή Βουλὴ ἐδύγθη τὸν Μωραΐτην, νὰ δεχθῇ καὶ τὸν Σιβιτανίδην! Ἐπειδὴ ἔπρεπε ἐν ἔγκλημα, νὰ διαπράξῃ καὶ ἄλλο! Ἐπειδὴ δὲν ἐτιμώρησε τὴν Αἴγινην, ν' ἀφίσῃ ἀτιμώρητον καὶ τὴν Καλχυπάκην! Ἐπειδὴ ἔχει ἐν στίγμα, ὃς προσθέσῃ καὶ δεύτερον!»

Τὰ θεατρικὰ τοῦ Φαλήρου δὲν εἶναι ὅπως τὰ ἀντελήφθημεν πρώτην φορὰν ἐν τῇ σκοτεινῇ παράγκα τοῦ Βυθυνοῦ ὃπου εἴχομεν ἀκούσεις εἰς πρόσθας ὀλίγης φωνᾶς, εἰμεθα καὶ παραγεμισμένοι ἀπὸ πληροφορίας ἐνδιαφερομένων. Ἐκάμαψεν καὶ κάτι συγχύσεις φοβεράς. Ἐταυτίσαμεν τοὺς δύο τενόρους. Ὑπελάθομεν τὸν Καύλαν διὰ Λατού. Ἐνῷ ὁ Λατού προχθὲς παρουσιάσθη εἰς τοὺς Δραγόνους. Εἶναι μὲν νεώτατος ἄλλα μόνον νεώτατος. Ψάλλει μιτά δυσκολίας καὶ μετ' ἔξαφεως κωμικῆς. Τίποτε κρυστάλλινον δὲν ἔχει ή φωνή του. Ὁ Καύλας εἶναι πολὺ δροσερότερος, μεθ' ὅλην τὴν διαμαρτύρησιν τοῦ ὄντοματός του. Ἡ Λασσάλ εἶναι κατὰ δύο ἔτη πρεσβυτέρος. Καρμίκ ἀλλη διαφορά, πλὴν τῆς παρόδου δύο χρόνων, ἀποτυπωθεῖσα καὶ εἰς τὸ ὄφη μα καὶ εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν της. Ἀλλ' ὡς εὔρημα τοῦ κ. Κατσιπαλη πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὁ βαρύτονος κ. Μπορέλ. "Α! λόγον δὲν ἔχει. Εἶναι ἀπὸ τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐπειδὴ οἱ συμπατριῶται του εἶχαν ἐνθουσιασθῆ ἀπὸ τὰ χερουβικὰ του, τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Ωδεῖον τῆς Τραπεζοῦντος, ὃπου ἐτελειοποιήθη. Μεσολαβήσει δὲ τοῦ φίλου μας καὶ συμπολίτου του κ. Ιεροκλῆ προσελήφθη εἰς τὸν φαληρικὸν θίασον. Ἡ Ιωάννα 'Ανδρέα ἔξακολουθεῖ νὰ φέρῃ τὰ κλαψιάρικα μοῦτρά της ἀπὸ τραγούδι δύως δὲν πάγει κακά. Ἐν γένει ἀπὸ τὰς πρώτας κρίσεις μας ἀφαιρέσσατε ἐν 50]00 καὶ ἔχετε τὴν ἀλήθειαν. Τί νὰ σᾶς κάμωμεν. Εἴμεθα προεξοφλητικὴ Τράπεζα εἰς τὰ θεατρικά μας.

«Ἐρυθρὰ καὶ ὑποτρέμουσα ἐπλησίασε τὴν ἐν μέσῳ τῆς αἰθουσῆς τράπεζην καὶ ἐπακούμβισε τὴν ἀριστερὰν ἐπ' αὐτῆς παλαμην.

Διευθέτησέ πως τοὺς πρὸ τοῦ μετώπου τῆς ἀτάκτως καταπίπτοντας βοστρύχους τῆς κόμης καὶ εἴπε τὸν λόγον ἀποτόμως ἀρχομένην:

«Ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς, κυρίαι, αἴτινες ἐλάθατε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ τιμήσετε.

»Η τοῦ Πανεπιστημίου γεότης πρὸ πολλοῦ ἥδη ἀνέλαβε τὸν εὐγενὴ ἀγῶνα, ὅπως ἐκ παντὸς μέσου ὑπερασπισθῆ τοὺς ἐλευθέρους τῆς πατρίδος μας θεσμοὺς, τὸ Σύνταγμα.

»Πρέπει νὰ ἔλθωμεν ἀρωγοὶ αὐτῶν κατὰ τὰς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις.

»Δὲν εἶναι πρώτη φορὰ, κυρίαι, καθ' ἥν, ως Ἐλληνίδες, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες θ' ἀντιτάξωμεν τὰ μὴ λάσια στήθη μας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

»Η Μπουμπουλίνα ωδήγει στολίσκον καὶ ἐτροφοδότει τὸ Μεσολόγγιον διασπώσα τὸν πυκνὸν τουρκικὸν στόλον.

»Αἱ Σουλιώτισσαι ἐμάχοντο παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτο κομμάτι ἡ «Νύχτα καὶ ἡ Μέρα» τοῦ Λεκόν εἶναι ἀνούσιον καὶ ως μουσικὴ, ἀνούσιον καὶ ως λιμπρότερο, ἀχρεῖον ως παράστασις, βωμολογικὸν ως ὑπαινιγμός, ἀνατολέες ως φίλημα, ἀνυπόφορον ως εὐφυελογία. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν Μέρα καὶ Νύχτα, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ πρόγμα οὔτε μέρα ἡτο οὔτε νύχτα, οὔτε ψύρι, οὔτε κρέας. Ἐξαιρούμενοι μερικάς κορίστας αἱ δόποιαι ήσαν πρόγματι κρέας καὶ τὴν Ιωάννην 'Ανδρέ, ἡτις εἶναι ὀλίγον ψύρι.

«Ἐν τῇ παραπτάσσει τῆς «Τραβιάτας» :

— Πῶς ὠνομάσθη ἡ Τραβιάτα Κυρία μὲ τὰς Καμελίας;

— Διότι εἰς τοὺς τόπους ἔρωτάς τους εἰχεν σύνθημα: τὸ κάμψε λείας.

ΚΑΤΩ Η ΜΟΔΑ

Οἱ οἰκονομολόγοι τῆς Δύσεως φωνάζουν τῶν κυριῶν τὰ λούσα νὰ πάνε νὰ χαθοῦν, γιατί μ' αὐτὴ τὴ μόδα οἱ κύριοι τρομάζουν, καὶ δὲν ἀποφράσσουν ν' ἀπογυναίκωθοῦν.

Κι' ἀμα κανεῖς στὴ βρόχια τοῦ γάμου δὲν μπερδεύῃ, μαρκίνεται κι' ἡ φύσις κι' ὁ κόσμος λιγοστεύει.

Καλά σας ἑυπνητούρια, ὡς οἰκονομολόγοι, τόσο καιρὸ φωνάζω μονάχος μου γι' αὐτὰ, μὰ πᾶνε στὰ χαμένα οἱ σοβάροι μου λόγοι, κι' ἡ μόδα ὅλο τρέχει ἀντὶ νὰ σταματᾷ. Τώρα ξυπνᾶτε μόλις, σοφώτατοί μου ζένοι . . . τόσο καιρὸ σᾶς εἶχαν τὴ γλώσσα σας δεμένη,

συζύγων καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ ἐν χορῷ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἥττα, κατέρριψαν ἐκυτάς κατὰ βαράθρων.

»Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἔξεγειρω τὸ φρόνημα ὑμῶν διὰ τετριμένων παραδειγμάτων, πρέπει νὰ φανῶμεν ἡμεῖς αὐταὶ κατὰ τὸ ἔπος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀγαθαὶ γυναῖκες.

»Οπου παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου ἡ ἀδελφοῦ μάχεται καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἀδελφή, ἡ τοῦ ἀνδρὸς δύναμις τριπλοῦται.

»Καὶ ἥδη πρόκειται περὶ μάχης κρατερᾶς, περὶ τῆς διαδόσεως τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν καὶ τῆς τηρήσεως τοῦ καταπατουμένου Συντάγματος.

»Ο "Οθων πρέπει νὰ φύγῃ.

»Πρέπει νὰ παραιτηθῇ.

»Πρέπει νὰ μάχη ὑποδειξη τὸν διαδόχον τοῦ Θρόνου.

»Πρέπει, ἀν μείνῃ, νὰ βασιλεύῃ καὶ οὐχὶ νὰ διοικῇ.

»Τέλος δὲν τὸν θέλομεν.

»Ἐπὶ τέλους, σεῖς ἐλληνίδες, δὲν αἰσχύνεσθε, μία γυνὴ ἀλλοδαπή, μία Ἀμαλία νὰ ἀγη καὶ νὰ φέρῃ ὅλοκληρον τὴν Ἐλλάδα.

Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέγω : ἀν θέλετε 'στὸ γάμο
γλυκεὶλ νὰ βασιλεύῃ εἰρήνη καὶ μπουνάτσα,
αὐταῖς ἡ βρωμομόδες νὰ κυλισθοῦν χάμω,
κι' ἡ κάθε μιὰ γυναῖκα νὰ βάλλῃ καναβάτσα.
Πρώτος ἐγὼ τὸ εἶπα, μὰ δὲν μ' ἀκοῦν καθόλου·
γι' αὐτὸ κι' ὁ κόσμος πάει στραβός κατὰ διαβόλου.

Δὲν φθάνουν κάθε λίγο ἡ τόσαις συμφοραῖς μας,
μὰ νᾶχουμε καὶ τούτη ; .. Ὁ ! ποδὸς θὰ μᾶς γλυτώσῃ ;
Τί λύσσα γιὰ τὴ μόδα πρὸ πάντων 'στῆς 'δικαῖες μας !
εὐρίσκονται 'στους δρόμους προτοῦ νὰ ξημερώσῃ.
Φαίνεται 'στόνειρό τους δὲν βλέπουν τίποτ' ἄλλο,
παρὰ καμιὰ κορδέλα ἢ ντεκολτὲ γιὰ μπάλο.

Καὶ βλέπετε ἐμπρός σας τῶν γυναικῶν τ' ἀσκέρι
μ' ὄνειρατα καὶ μάτια ἀκόμη νυσταγμένα
πρῶτη πρῶτη νὰ στήνῃ 'στὰ μαγαζὶα καρτέρι,
καὶ νὰ ξυπνῇ τὸν κόσμο γιὰ τὰ νεοφερμένα.
Γυρνοῦν καὶ σὰν δὲν ήναι ἡ τσέπη των γεμάτη,
γιὰ νὰ χορτάσουν μόδα καὶ μόνο μὲ τὸ μάτι.

Κυττάξετε τριγύρω τί λούσων ποικιλία !
κυττάξετε λουλούδια, κορδέλαις, τραχιλιαῖς !
μὰ πόσαις δὲν κυλοῦνται γι' αὐτὰ 'στὴν ἀτιμία,
καὶ πόσαις γιὰ τὴ μόδα δὲν γουργουροῦν κοιλιαῖς !
Μὴ βλέπετε τὰ τόσα φτερὰ 'στὰ καπελίνα !
ἄν μᾶς κτυποῦν 'στὰ μάτια, μὰ πέρνονται μὲ πεῖνα.

Εἰς τὸ βωμὸ τῆς μόδας καὶ τὶ καὶ τὶ δὲν καίνε !
πόσαις γιὰ νᾶχουν ἔνα μεταξωτὸ φουστάνι
τὸν ἀνδρὰ των στολίζουν μ' ἔκεινα πῶς τὰ λένε . . .
Τιμὴ χωρὶς στολίδια καμιὰ τιμὴ δὲν κάνει.
Καλὰ στολίσετε μας γιὰ νὰ καμαρωθοῦμε,
κι' ἄν άλλο δὲν μᾶς μένη, τῆς σάρκες μας πουλοῦμε.

»Εἰσθε σεῖς ἀνδρες, κύριοι, οἴτινες, ἀνέχεσθε νὰ σᾶς
κτυπῶσιν ὡς γαϊδούρια;

»Ποτοῦ ; Τὰ δργανα τῆς Βοσσαροκρατίας.

»Ηγειρεν δ Σοῦτσος μνημεῖον πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου
τῶν ιερολοχιτῶν, τῶν εὐγενῶν ἔκεινων νέων, τοῦ ἀνθούς
ἔκεινου τοῦ ἀγνοῦ ἑλληνισμοῦ, οἴτινες, ἔπεσαν μέχρις ἐνὸς
χάριν τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποῖαν σᾶς ἐδώρησαν διὰ τοῦ
ἀλματός των, καὶ τὴν ὁποῖαν σεῖς, ἡ ἀκαδημαϊκὴ νεότης,
εἰσθε ἀνάξιοι νὰ διατηρήσετε. Τὸ μνημεῖον αὐτὸ δὲν σᾶς
ἐμπνέει;

»Ἐρυθριάτε ; Αλ, ἀν ἔχετε αἱμα εἰς τὰς φλέβας σας,
ἔκει !

Εἰς τὸ πεδίον τοῦ "Αρεως.

»Ημεῖς αἱ γυναικες ἀν δὲν δυνάμεθα διὰ τῶν ἀσθε-
νῶν μας χειρῶν νὰ ὑψώσωμεν τὸ λάβαρον τῆς ἐλευθερίας,
δις ἐνθαρρύνωμεν τοὺς ἀδελφοὺς μας, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς
φίλους, σύχι διὰ τῶν λόγων μόνον, ἄλλα καὶ δι' ἀσθενῶν,
ἔστω, πρᾶξεων.

»Τῷ ἐπ' ἐμοὶ ἐπὶ τοῦ παρύντος φορῶ τὴν κόκκινη αὐ-
τὴ κορδέλα στὸ λαϊμὸ, ώς σύνθημα = Κάτω ὁ βασι-
λεὺς».

Τῆς μόδας ἡ ἀρρώστια κάθε ἀγάπη σβύνει,
γι' αὐτὴ πολλαῖς ξεχάνουν κι' αὐτὰ τῶν τὰ παιδιά,
αὐτὴ τῆς ζεντροπιάζει καὶ κούκλαις τῆς ἀφίνει'
μὲ ἀδειο τὸ κεφάλι καὶ ςδεια τὴν καρδιά.
Πατρίς, σεμνότης, ἔως καὶ νυμφικὸ στεφάνι
ποδοπατοῦνται ὅλα, γιὰ τὶ ; .. γιὰ τὸ φουστάνι.

»Α ! τί φρικτὴ ἀρρώστια, τί μαρασμὸς καὶ φθίσις !
Τόσοι καρποὶ ίδρωτων ἐντίμου ἐργασίας
σκορπίζονται 'στῆς μόδας τὰς νέας ἀπαιτήσεις,
ἄντι ζωὴν ἡ ἀνοίξουν χαρᾶς καὶ ἀρμονίας.
Η μόδα, ἄ ! η μόδα ! τί τσέπαις ξεροστίθει,
καὶ πῶς ἀπογυμνώνει καὶ ξέσκεπο καλύβι !

»Αν θέτε Παυσανίου κι' Οὐάσιγκτων μητέρας,
ἄν ἔρωτας ζητῆτε σεμνούς καὶ παρθενικὰ,
ἄν θέλετε ἀγάπης καὶ μουσικῆς ἡμέρας,
τὴν ἀνοίξι τ' Ἀπρίλη καὶ ὅχι παγωνικὰ,
θυμώσετε, γενῆτε Φελλάχοι 'Αραμπῆδες,
κι' ἔξω η μόδα, πῆτε, κι' ἀπὸ τῆς Ἐλληνίδες.

Κάτω λοιπὸν, γιὰ μόδες καμιὰ ἀς μὴ ξοδεύῃ,
ἄς γίνουν πυραμίδες μὲ γυναικῶν φουστάνια,
καὶ δόσετέ τους φόκο, ποῦ δ καπνὸς ν' ἀνέβη
ώς μαρτυρίας μετανοίας επάνω 'στὰ οὔρανια.
Νὰ παύσουν πιὰ νὰ λένε παντοῦ γιὰ φιγουρίνια,
γιὰ τρίχαπτα, γιὰ φιόγγους, γιὰ φούνταις, γιὰ σκαρπίνια.

»Ας βάλλουν καναβάτσα καὶ πέδιλα ἀρχαῖα,
ἄν, θέλουν, ἀς φορέσουν κι' ἔκειναις ἀνδρικὰ,
ἄς ἔρχωνται μαζί μας 'στὸν καφρενὲ παρέα,
γιὰ νὰ μίλοῦμε λίγο γιὰ τὰ πολιτικά.

»Ας παίζουνε μπιλάρδο, άν θέλουν, κι' ἀς καπνίζουν,
ἄς γράφουν ἀρθρα, στίχους, ἀκόμη κι' ἀς ψηφίζουν.

Κάτω !

»Ανεβόησαν πάντες πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ, κάτω τὸ ὑ-
πουργεῖον, κάτω διευθυντὴς Δημητριάδης.

Μετὰ τὸ λογιδρίον ἡ Μαριγούλα διένειμε ἐρυθρὰς τα-
νίας εἰς τὰς παρευρισκομένας γυναικας, δι' ὧν κοσμήσασαι
τὰ στήθη των ἔξηλθον.

»Εντὸς ὄλιγων ἡμερῶν ἀπασαι αἱ τῶν Αθηνῶν κυρίαι
δεσποινοδεσποινίδες, ώς μόδα ἔφερον τὰς ἐρυθρὰς τανίας.

Τῆς Μαριγούλας ὁ λόγος ἐνέσπειρεν ἐνθουσιασμὸν, ἀπὸ
στόμα εἰς στόμα εἰς ὄλας τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ.

»Ο τῆς ἀστυνομίας διευθυντὴς θέλων νὰ πωλήσῃ ἐκ-
δούλευσιν εἰς τὴν βασιλείαν ἐπιμελήθη νὰ φέρῃ μεταξὺ^ν
τῶν φοιτητῶν διαίρεσιν, καὶ κατώρθωσε πράγματι νὰ
διαιτέσῃ αὐτὸὺς εἰς Γκριζαλδίνους καὶ Αύστριακούς.

Οι Αύστριακοι ἔφερον υψηλοὺς λευκοὺς πίλους καὶ οι
Γκριζαλδίνοι τὰ ψάθινα Σιφνέικα καπέλλα.

Καὶ ἔλεγον ὁ κόσμος:

Τὴν Κυριακὴν θὰ γίνη τὸ κούνημα στὸ Πολύγωνο.

Πράγματι, τὴν Κυριακὴν τῆς δευτέρας ἐδόμαδος τῶν
Σκιαδικῶν, οἱ σπουδασταὶ τοῦ γυμνασίου καὶ οἱ φοιτη-
ταὶ ἥσαν εἰς τὸ Πεδίον τοῦ "Αρεως — τὴν Μουσική, — οἱ

"Ας γίνουν, αν μπορέσουν, κι' αύτας Πρωθυπουργίνας,
μές στή βουλή ας φέρουν σωρούς Νομοσχεδίων,
φθάνει να λείψουν μόνο ή μόδες των έκεινας,
και δόλα τα χρεία Ζουρνάλ των Παρισίων.
'Απλή κι' άθω πάντα ή ώμορφιά να στέκη,
και έτοι της καρδιάς μας στὸ δίκτυ της να μπλέκη.

"Αλλοιώς, αν έπιμένη τῶν κυριῶν τὸ φῦλο
τὸ κάλλος ν' ἀσχημίζῃ μὲ λοῦσα πορνικά,
καλὸς νομίζω εἶναι ν' ἀρχίσουμε τὸ ζύλο,
καὶ ἵσως φρονιμέψουν μ' αὐτὸ τὰ θηλυκά.
Εύλο, ἀφοῦ τ' αὔτιά των ἀπὸ φωναῖς δὲν πέρνουν,
πρὶν βγάλουν κι' ἀλλη μόδα, ν' ἀρχίσουν να μᾶς δέρνουν.
SOURIS.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΝ ΔΡΑΜΑ

Η ΕΚΘΕΤΟΣ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

τοῦ ιταλοῦ δραματουργοῦ ΤΖΙΑΚΩΜΕΤΗ, κατὰ μετάφρασιν
τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΦΗΚΑ, πωλούμενον ὑπὲρ τοῦ ἐν Πάτραις
Συλλόγου ἀλληλοβοηθείας, 'Ομόνοε, ἀντὶ φρ. 1 1/2.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ν. Νάκη, Ν. Μιχαλοπούλου καὶ
Γ. Κατσουροπούλου.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

—Μαρὰ ταξις στήλαις τοῦ "Ολυμπίου Διός"—

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ :

Εἰσητήριον λουτροῦ	λεπτὰ 40
Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελίς, χειρόμακτρον	" 20

Τὰ μικρότερα τῶν 6 ἔτῶν παιδές γίνονται δεκτὰ
δωρεὰν, δταν συγιδεύωνται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

μὲν φέροντες τοὺς φαθίνους πίλους, οἱ δὲ τὰ ὑψηλὰ καπέλλα—τὰ αὐστριακά.

Τῶν σκιαδιστῶν διελαρίνοντο διὰ τὸ θάρρος τῶν ὁ ποιητὴς Παράσχος, οἱ γῦν ἀνθυπολοχαγοὶ Τύμπας καὶ Γρηγοριαδῆς, σπουδασταὶ τότε τοῦ γυμνασίου Ἀθ. Περγάμης, Ἀντ. Βαρβέρης, Δημ. Βρατσάνος, Φιλήμων, Δεληγιώργης, Βαρνάβας, Ἀρσένης, Θερ. Ρίζης, Μπενούκας, Λάζαρος, ὁ γῦν δικηγόρος, Κ. Βούλγαρης, καὶ Σοφιανὸς ὁ μονομαχίας φονεύθεις.

Πάντες οὗτοι ἔπεινον πῦρ καὶ σίδηρον κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἔζητον ίκανοποίησιν ἐν ὄνοματι τῆς προσβληθείσης ἀκαδημαϊκῆς νεότητος.

Είχον συναθροισθή εἰς τὸ Πεδίον τοῦ "Αρεως οἱ μὲ τὰ φαθίνα τῶν καὶ τὰ φυλὰ ἀσπρα καπέλλα, δτε ὁ Δημητριαδῆς ἔφιππος κατέφθασεν ἐκεὶ ὅπως ἐπιτηρήσῃ τὴν

ταξίν.

Αἱ δύο μερίδες οἱ Γαριβαλδινοὶ καὶ Αὐστριακοὶ ἔφερον
ἐν σώματι γύρους εἰς τὴν Μουσικὴν ἀγρίως ἐγκατενίζοντες ἀλλήλους κατὰ τὰς συναντήσεις τῶν.

Περὶ τὴν πέμπτην μ. μ. ὥραν ἔφθασεν, ὡς συνήθιζεν ὁ
Βασιλεὺς μετὰ τῆς Βασιλίσσης, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν εύ-

ΣΤΙΧΟΙ

'Εκ τῶν μέχρι τοῦδε γραφέντων κωμικοσατυρικῶν στίχων μου συλλέξας τοὺς καλλιτέρους, ἐκδίδωμι αὐτοὺς εἰς ἕνα τόμον ως ἔξις:

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ

Ταῦτοχρόνως ἐκδίδωμι καὶ ἔτερον τόμον ἐκ νέων ὅλως
καὶ ἀνεκδότων στίχων, γενικωτέρου εἰδούς.

Τιμὴ καὶ τῶν δύο τόμων φράγκα ἔξι.

Διὰ τὸν προπληρόνοντας φράγκα πέντε.

'Η τοσάκις πρὸς τοὺς στίχους μου ἐκδηλωθεῖσα συμπάθεια τοῦ δημοσίου πιστεύω, ὅτι θ' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς δαπάνας τῆς ἐκδόσεως.

'Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ιουνίου 1882.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡ. ΣΟΥΡΗΣ.

ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ ΟΛΗ ΤΑ ΠΑΛΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς Όδος Ἐρμοῦ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ χαλκογραφημένα, ὡς καὶ
ἄλλα στεγματώς ἐκτυπούμενα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ παντὸς εἰδούς καὶ επικεφαλίδες επιστολῶν ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ τῶν μοναδικῶν καταστίχων τοῦ
ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος EDLER et KRISCHNE τοῦ Ἀννούβερου εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΖΟΒ τοῦ γαλλικοῦ οἴκου JEAN BARDOU πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ρὺν κύκλον τὸν περὶ τὴν παστάδα τῆς μουσικῆς, ἔνθεν καὶ
ἔνθεν, ἔχων τοὺς ἱππεῖς χωροφύλακας, τὴν ἐμπροσθόφρουραν καὶ ὀπισθοφρουρὰν αὐτοῦ. Ἡτο σύνθημα, δός εἰπεῖν, ἡ ἀριξίς του. Ο Τύμπας δράττει ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν
ἱππον τοῦ Δημητριάδον ἐπιβοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Λευθερήτου καὶ Γρηγοριάδου κρατῶν γυμνωμένον στηλέτο, ὁ
Βασιλεὺς φεύγει, οἱ Σκιαδισταὶ συμπλέκονται μετὰ τῶν
Αὐστριακῶν, ὁ κύκλος τῆς Μουσικῆς διαλύεται, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καλπάζοντος τοῦ ἵππου τρέπεται
εἰς φυγὴν, δτε δὲ κατέφθασεν εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅπου
νῦν τὸ ψελοπωλεῖον Ναύλερη ἔκει οἱ φοιτηταί, πολλῖται καὶ οἱ παντοπώλαι τὸν στρώνουν μπρὸς μὲ τὰ
ποτήρια τῆς μπύρας. Ἐκεῖ, εἰς τὴν Μουσικὴν ἐρχομένην
εὑρωμένην καὶ τὴν Μαριγούλαν κραυγάζουσαν: Εὐγε παληκάρια.

(ἔπειται συνέχεια).

ΕΙΑΛΗΓΑΝΘΡΩΠΟΙ.